

Cărți și Reviste

LA REVUE DE FRANCE (15, Iunie). Cronica lui *Gustave Charlier* discută cu adâncă pătrundere câteva aspecte din literatura actuală a Belgiei. Romanul belgian — găsește cronicarul — a fost dela originea lui, regionalist. A (ținut, de obicei, să pună în valoare particularitățile locale ale mediului flamand sau valon. Fie că poartă haină lirică sau realistă — și de cele mai multe ori pe amândouă — romanul belgian a exploatat până acum un pitoresc național și s'a interesat de preferință de cei umiliți și simpli, singurii păstrători credincioși ai tradiției. Așa e romanul „Pain Noir” al lui *Hubert Krains*, cu acțiunea urșită printru suferințele obidite ale țărânilor din câmpia Hesbaya, sau „Le terroir incarné” al lui *Georges Echard*, al cărui lirism aspru de poezii sale un accent original, colorat cu descripția minunată a spiritului de îndărătnicie atât de caracteristic flamanzilor.

Atrasi mai ales de pitorescul local și obiceiurile rustice, poezii belgiene par să se îngrijească în special de psihologia și analiza individului. Deslănțind pasiuni și admitând cazuri de circumstanță, războiul a adus observațiilor lor un material mai variat, mai adânc și mai complex decât cel observat și modelat mai înainte.

Charlier crede că viitorul va aduce semne precise de o repede și decisivă evoluție a romanului — a prozei în genere — din literatura belgiană.

Cari ar fi poezii belgiene actuale? se întreabă cronicarul. De sigur că vor veni *Seraing* — creștut-ul belgiei — (ținutul întunecos al fierului și oțelului. Volumul „L'Urne penchée” al lui *Noël Ruet* (un idilic, un mistic), cu toate delicatele nuanțe ale unui decor pastoral și primăvăratec) are versuri de o factură clasică, uneori puțin monotone, dar de o eleganță nouă:

*Je voudrais imprégner mes vers
De vent, d'air vif, et de rosée,
De corolles, de râmăneuz verts,
De fruits juteuz, d'aube irisée
Ou blonde comme un enfant nue...*

Și va veni apoi *René Verboom*, cu intensitate lirică în „Courbe ardente”, cu vers liber de multe ori, cu efecte alese, prin acel „raccourci” sintetic al expresiei și ritmului; iar la urmă ancorăm lângă marginea volumului unei femei: *M-me Bernières*, care știe să pună în ritm toate senzațiile: de lumină, de culoare, de miros și sunet; — nostalgii, regrete, — cu un imagism nou, echilibrat și cu puternic suport sufletesc. În „Village des heures” găsim uneori poezie descriptivă, dar cu elemente de intimă confidență, care-i scapă ca un regret:

*Une voss en hiver m'enivre jusqu'aux larmes,
Pouf, moi le vent de large est douz comme un baiser.*

E un fel de „naturisme lyrique” — cum spune Charlier — înrudit cu cel al *Cocteau de Noailles*.

REVUE PHILOSOPHIQUE (Mai—Junie) aduce, printre alte studii de o recunoscută valoare, o dare de seamă asupra volumului „L'Évolution psychologique et la littérature en Angleterre” al lui *Louis Cazamian*. Cartea aceasta, anunță *Emile Bréhier*, consacra filozofiei puține pagini, dar va fi totuși utilă istoricului care se va ocupa de filozofia engleză și chiar istoricului filozofiei generale. Sprijinul acestei afirmațiuni, Bréhier îl găsește chiar în capitolul preliminar al operei; în rezumat, se spune acolo că întreaga istorie literară este comandată de un fel de ritm, ale cărui două extreme sunt intelectualismul; clasicismul, pe de o parte, pe de alta căutarea emoției și romantismul. Istoria literară este înțelesă într-o perpetuă alternanță între două tendințe, din care fiecare, ajunsă la capăt, este în mod necesar învinsă de cealaltă. O exemplificare: romantismul „Elizabethan” și succede în 1680 o perioadă clasică, perioadă care conține până în pragul secolului al XIX-lea.

Acastă largă vedere ne va duce să cunoaștem mai mult ca pe o filosofie engleză; vom combate astfel ideea — sau vom condana-o definitiv — că există o continuitate între filozofia unui Bacon și mișcările ideilor de pe la sfârșitul secolului al XVII-lea; deasemenea Locke nu poate trece drept un continuator al imaginativului Bacon.

Cartea lui *Cazamian* — încheie Bréhier — ne învață că nu trebuie să separăm istoria de ideile filozofice ale istoriei generale a literaturilor.

NĂZUINȚA (Iunie). Simpatice revistă din cetatea Banilor, care apare astăzi în condiții tehnice superioare, a intrat de-o vreme pe făgașul înaltei literaturi. Este un semn. Provincia ne-a dat întotdeauna lucru bun, — prin urmare și forțele regeneratoare în literatură, nu trebuiesc importate din orașul cu ochi de monstru al Capitalei, unde mințile sunt turmentate de sgomot și fum, unde ochii sunt injețiați de acel „delirium tremens” al pestului, conservat ad-hoc. Pasivitatea provinciei e mai domoștă, dar trăiește prin intensitate, e mai aproape de „om” și mai curată, — mai creatoare. În felul acesta Iașul are „Viața românească”, Craiova: „Năzuința”. Singura Capitala a rămas acum fără nici o revistă literară: „Flacăra” apare când dă Dumnezee și cum poate, „Gândirea” asiduoasă, deși, într-o vreme, prepondera în viața noastră literară (oricare ar spune d. Aderea). Și o revistă care apare în felul acesta, nu poate avea pretenția că înțelegă viața literară a unui an, a unui deceniu, a unui secol.

Pentru aceasta, „Năzuința”, care a intrat pe drumul „adevărului”, are datoria să ființeze îndelung, să-și facă un crez, o tradiție, ca elementele plămădite acolo, să fie adevăratele „primeniri” ale literaturii de astăzi.

Numărul pe Iunie aduce un judicios articol al d-lui *Mehedinți*, cu privire la actuala stare socială. *Samanismul politicii române* — spune d-sa — n'a ajuns să înțeleagă că nici cea mai cumplită vrăjitorie de partid nu poate schimba ticloșia în virtute, după cum nici cea mai viclăantă contabilitate nu poate schimba deficitul unei bănci în excedent. Fiecare ban pierdut este și rămâne pierdut; după cum fiecare ban câștigat este și rămâne câștigat. Orice ai scrie pe hârtie (în gazete sau în codice de legi), erorile din suflet răspund cu rigoare matematică în sfera socială. Prin urmare, singura scăpare, atât pentru individ, cât și pentru stat, este adevărul. Regretăm însă că d. Mehedinți n'are energia necesară a unui îndrăgitor de mulțime; totdeauna cuvântul i-a fost cîștit și larg.

Trecem pe lângă articolul d-lui *Ortiz* (Poetae minores) care „va urma” și ne oprim în fața lirismului din poezia „Lumini în amurg” a doamnei *Elena Farago*, cu duioasă multă, cu evocare dureroasă, cu resemnare discretă:

*Fii binecuvântate,
Lumini din tristul astăzi ori din nemăuitate
Amurguri drăgi din vremi...
Fii binecuvântate,
Lumini de-amurg ce'n pădă durerii mi-ajși rășbit
Fărămi de curcubeu, —
Și mi-ajși împodobit.
De-atâtea ori, sfioasă, mocnita n'afășare
A lucrurilor scumpe în care o piadă rea
S'a apăsât cu „necutul haină” mbrăfășare
Cea n'tipărit și 'n ele cea din tângă mea...*

Figurose e d. *Ion Dongoroz* în „Filimon Hâncu”, o schiță în care obiectul sau cum am zice „faptul divers” e îmbrodhat cu „mântul unei descripții și analize sufletesci, cu care autorul ne-a obișnuit din primii volum de nuvele. Strășnitul, oarecum întunecat, trădează icsușina autorului de a da un desnodământ

neasteptat — dar logic — acțiunii care se desfășoară vioiu, într-un stil de o limpezime nouă. Fiindcă am pomnit de stil, element care constituie, pe lângă alegerea și motivarea subiectului, condiția esențială a prozei, să scoatem un pasaj — luat la întâmplare — și vom vedea că d. Dongoroz împlinește această cerință:

Filimon Hâncu, vorbind aprins singur, se îndreaptă spre locanță.

În mintea lui, nu licărește nici bob de lumină... De ce să se uite șeful tocmii la Lina? Mai sunt atâtea n' Dâmbu, poate și mai chipeșe ca dâna, ș'apoi coana Mița, parcă-i o orafină ruptă din cadru! Odată era cât pe-aci să-i spună tot. Tinea așa de mult la bărbatu-său, avea atâta încredere în'însul, încât nici vorbă că n'ar fi dat creșdânt spuselor lui. De aceea a și renunțat Filimon, Singur, la o masă din fund, Filimon Hâncu, bea vârtos, parcă căta să-și tance în basamac, cine știe ce gând întunecat! Prin mintea lui, se'mbulzesc iarși unele întâmplări, ce-și au tăcut lor.

„Nu, nuștea nu-i vinovată...”

Din restul numărului relevăm bucuroși poezia d-lui *Stefan Bălcesci*, și „Insemnările unei studente” de *George Siliciu*, — un adevărat roman. Cronica bogată ca totdeauna; nu e puțin lucru ca, la cincizeci de pagini de text, să dai douăsprezece de însemnări mărunte. Numai *Gândirea* mai face la fel; dar și ea și *Viața Românească* — ambele — nu se ocupă de loc de literatura românească. Și asta e o mare greșală. Verdictul revistelor mari ar fi prețios pentru cele mai mici. Și poate ar apărea mai puține reviste și scrisul ar fi scris.

GÂNDUL NOSTRU (Iunie) pe lângă obișnuita și talentata proză a d-lui *Adrian Pascu* (Mănușchii de lăcrămioare) și îndreptărite rânduri despre St. O. Iosif, semnate A. P. (tot domnul Pascu, spunem noi) publică versuri ca cele următoare:

*În mână bastonul, cu capul plecat,
Din stradă în stradă pășesc ne'necat...*

*De vise blaține mi-î sufletul plin
Și înima-mi bate, când iute, când lin.*

*„E Eal Stă pe gânduri s'asteaptă... Pe cine?
L'asteaptă pe cellalt? M'asteaptă pe mine?”*

Poezia e a unui poet cunoscut (nu-i dau numele) și e intitulată „Tubire”. Se poate ceva mai frumos?

FLĂCĂRA (Iunie). Interesante notele d-lui *Perspicius* asupra însemnărilor de drum ale d-lui N. M. Condiescu, impunător „Madrigalului” *Sărmanului Klopotok*, inexistente ca poezie gângăvile plângărețe din „Pîlbărit bolnave” semnate vai atât de frumos: *Haric Voronca*. De ce poeziile lui Voronca nu se pot reduce numai la nume? Mă gândesc cum d. *Lovinescu* să fi putut decreta „poet” pe un asemenea vrădător de comparații! Să le strângem la un loc (numai din vre-o trei strofe):

cum, ca, ca, ca, ca, ca, ca, cum

Cred că, în cazul acesta, d. Voronca ar putea face altceva decât să se apuce de scris.

G. B.

SANATATEA

Numărul quadruplu din Iulie-August 1923 cuprinde, între altele, o minunată rugăcină a unui medic din veacul al XIX-lea. Medicul fi sică *Moses Maimonide*, teolog și filozof născut în Cardova la 1135, mort în anul 1204.

Îată un fragment din acea rugăcină:

„Dăruiește-mi, atotbinefăcătorule, în toate mulțumire; numai în știința mea, nu! nu lăsa să se strecoare în gândul meu ideea că știu destul, ci dă-mi putere, timp și înbold să controlez știința mea, mereu s'o măresc, mereu s'o îmbogățesc.”

Insemnări

Colecțiunea bibliofilă Carnegie

Bibliofiliile lumii întregi se vor cutremura de stirea că Institutul Carnegie plănuiește publicarea unei serii de opere celebre. Edițiunea va fi congenială și fascinantă originalului; păstrându-se același caracter de tipar, hârtie și legătorie. În primele serii vor intra minunatele decrouri intelectuale:

- 1) Versurile lui Michelangelo.
- 2) Tratatul de pictură al lui Leonardo da Vinci.
- 3) Cronica lui Perugia. (Francesco Matarazzo).
- 4) Operele lui Francesco Petrarca.
- 5) Scrierile lui Enea Silvio Piccolomini.
- 6) Scrieri de Pietro Aretino.
- 7) Giordano Bruno: Cabală, Măgarul Kyllenic, Acte de înquistiune.
- 8) Operele lui Giovanni Pico dela Mirandola.
- 9) Operele lui Aristotelis.
- 10) Dialogurile platonice. (Apologia — Ion, Lysis, Carmide) — Enthyphron, Locheș, Hippias—Gorgias, Menon. — Statul. — Tinalos.—etc.).
- 11) Evangeliile lui Marcu, Luca, Mateiu și Ioan, în traducerea lui Dr. Martin Luther.

După cum se vede prima serie a operilor tipărite, va exista curioșitatea bibliografilor lumii întregi, căci reconstruirea tipografică a acestor opere clasice reclamă așa chelutele pe cari numai Carnegie le poate suporta.

Institutul Carnegie va începe lucrările cât de curând.

Sören Kierkegaard

La noi sânt foarte puțini, ori chiar de fel cunoscuți, scriitorii nordului. În afară de Ibsen și Strindberg și Georges Brandes, puține sânt numele cari au răsbătut în melezurile Daciei Române.

Nu cunoaștem literatura scandinavă, măstoasă liră a unui Iacobson, romanele de puternică inspirație ale lui Ionaș Lie, operele lui Soeren Kierkegaard, care alături de Multatuli este unul dintre cei mai mari scriitori ai Danemarcei și ai lumii întregi. Soeren Kierkegaard este filosof-mancier, psiholog fin și un neîntrecut stilist. Acum, când i se tipărește de Academia din Kopenhaga opere complete, merită să-i trecem în revistă lucrările mai însemnate.

„Cartea judecătorului” este clasică și nemuritoare operă a lui Kierkegaard, un roman-carnet, lipsit de romanticismul lui Silvio Pellico ori Flaubert dar umanist, plin de căldura unui suflet mare, iubitor de viață. Între romanele reprezentative ale secolului XIX-lea intră și „Spalmă și tremur” este o colecție de impresii ale lui Kierkegaard, filosofice scurte și optimiste. Tineretul danez citește această operă cu aceeași evlavia cu care citește francezii tineri operele lui Fénelon și Bossuet. Quakerismul cu care este acusat Kierkegaard nu este statornic: un dulce impresionism, de marcă latină, face din Kierkegaard frate cu Balzac. Dar toate celelalte opere cunoscute ale lui Soeren Kierkegaard („Oglinda filosofică”, „Momentul”, „Ori-ori”, „Boala pentru moarte”), scrierile filozofice și sociologice ale marelui scriitor danez, ar merita atenția unui

Revista modelor

Rocul pentru Cazinou.

Dansul, marele idol al generației tinere, cere eleganță și suplețe.

Atracțiunea stațiilor balneare este fără îndoială: Cazinoul.

Acastă încăpere, fie ea elegantă și somptuoasă, sau simplă și improvizată dintr'o baracă, este vecinic primul punct care chiamă și atrage tinerețea doritoare de mișcare și de plăcere.

Unde e cazinoul? Țată prima întrebare, rostită, într'o localitate încă necunoscută, iar când ani de arandul s'au perindat în același loc, auzi febril: S'a deschis cazinoul? Bine

Înțeles adăugând acestei chestiuni și nerabdarea domnilor de a se emoționa la bule, înțelegem ce mare roci are Cazinoul: în viața viligiaturistilor pleacă pentru odihnă!

E totuși în dorința dansului ceva cu mult mai estetic și nobil, decât în căutarea jocurilor de noroc.

Clasicismul sârbătorit în frumusețea liniei și a mișcării, se strecoară azi puțin în dansurile cazinoului. Dacă orientalizmul și mai ales extremul-orient a adus lascivitate și un caracter special dansului, linia trupului se mătăzoază mai frumos și mai pățimaș pare ritmul.

O notă frumoasă pe care moda actuală o sâșine demn, este incontestabilă dar multă demnitate jinite. Înălțarea mâinilor în jurul taliei, ori cât ar fi de staruitoare, nu mai poate ridica rochia așa de sus desvelind picioarele cu oarecare îndecență.

Fie că păstrăm silueta subire, cum se înfășează în rochia alăturată cu volane de dantelă, fie că preferăm forma marchiza, că în cea panglicată, ștofa cade până la gleznă, dând femeii un aer de majestate demnă.

Panglicele în coarde sau buchetele de flori silizate, rămân singura și cea mai nevinovată garnitură, pe o rochie oricât de elegantă ar fi. O tocă cu nodul de satin, când pe gât, sau o formă sibilinată de o panglică plătută, completează o jinită admirabilă, pentru intrarea în Cazinou.

DIANA

traducător în românește. Căci nu numai *Holberg* poate fi tradus pentru noi (din ale cărui opere s'a făcut sport în România, deși *Holberg* este detestabil de inferior marelui *Kierkegaard*) și „Cartea judecătorului” pe care însuși creatorul o numea „oprită pentru căștoritul și popi”, este una dintre cele mai străluciri plăsmuiri ale unui suflet modern, intuitiv și impresionist. Povestea Cordeliei și a lui Iohannes, este însă, tragedia vieții: pasiunea pentru iubire și hedonism, dispreț față cu toate tendințele de-a micșora drepturile naturii în favorul dogmelor sociale. Este apoteoză libertății sufletești.

Și poate de aceasta nu ne grăbim să traducem pe Soeren Kierkegaard, a cărui înrudit cu Heine este identică și ca fatalitate.

Contribuții la istoricul societății

„Junimea” dela Iași

Correspondența lui S. G. Vărgolici cu Iacob C. Negruzzi publicată de Gh. Caradaș.

O altă figură simpatică din cercul „Junimei” a fost și *Stefan Vărgolici*. Spirit fin, cu o cultură occidentală, pe care și-a asimilat-o în timpul studiilor făcute la Paris; Vărgolici a îmbogățit literatura noastră cu multe traduceri din literaturile străine. Traducerile lui sunt foarte variate: Byron, Schiller, Lamartine, Chénier, Anacreon, Musset, Coppée, Ovidius, Propertius, Tibullus, Molière, etc.

Din literatura spaniolă a tradus pe „Don Quijote” a lui Cervantes și un număr de poezii populare. Deasemenea și studii asupra lui *Miquel Cervantes*. Lope de Vega, Calderon de Barca, etc.

Despre rolul pe care l-a jucat acest junimist în societatea literară țărănească, vom vorbi mai târziu; după ce vom face cunoștință cu interesanta correspondență ce a avut-o cu d-l I. C. Negruzzi. Atragem din vreme atenția cititorilor asupra soluției pe care a exercitat-o asupra spiritului său, teoriile estetice ale lui Titu Maiorescu.

S. G.

Paris 16 (4) Noembrie 1887
3 Rue de la nelle Estropade.

Salutare Domnule Negruzzi!

Am primit și citit cu mare plăcere amabila D-voastră scrisoare și la câteva zile în urmă am și primit colecțiunea „Convorbirilor literare”. Vă mulțumesc din tot sufletul pentru bunățatea ce mi-aj avut de a-mi procura satisfacțiunea nespustă că să am în orele mele de repaos o lectură plăcută, instructivă și așa de variată ca aceea a revistei D-voastră. Voleu căută de asemenea ca să profit, pe câtumi va fi cu putință, de grațioasa

Joc de inteligență

Șah

Soluțiunea problemei No. 119 (Slatar)

Alb (7 figuri): Rg2, Da8 Cd5 și f5, Pe2, f4 și g5.
Negru (5 figuri): Re4, Cg4, Pb4, e3 și e6.
Mat în 3 mutări.

1. Da8—b8!	Re4×d5;	2. Dh8—d6+
1.....	Re4×f5;	2. Cd5—e7+
1.....	e6×d5;	2. Cf5—g3+
1.....	e6×f5;	2. Cd5—f6+
1.....	e6—e5;	2. Cf5—e7
1.....	e3—e2;	sau b4—b3 2. Db8—b4+
1.....	C.....	2. Db8—e6+

Am primit soluțiuni exacte dela d-nii: M. Hirschenbein, Cămpina; Dr. M. Wechsler, Constanța.

Soluțiunea problemei No. 120 (Weiss)

Alb (8 figuri): Ra, Dd5, Te8 și f5, Cf7 și h4, Nd4, Pa7.
Negru (5 figuri): Rg7, Df6, Cg8, Ph6 și h7.
Mat în 2 mutări.

1. Nd4—a1!

Am primit soluțiuni exacte dela d-nii M. Hirschenbein, Cămpina; Dr. M. Wechsler, Constanța.

La problema — Concurs No. 121 (Rosenfeld) am mai primit o soluțiune exactă cu toate analizele necesare din partea d-lui Prof. Dr. Alfred Roth, din Sibiu.

Soluțiunea problemei No. 122 (Rosenfeld)

Alb (11 figuri): Rf8, Da2, Tb6 și h6, Ce3 și e8, Na2 și f6, Pc7, d2 și d6.
Negru (10 figuri): Re3, Tb5, Cb3 și c6, Nc4 și e5, Pe5, d7, e2 și g3.
Mat în 2 mutări.

1. d2—d4!

Dacă 1. Da3—b2?, Nc4—d3! și nu mai e mat în a doua mutare.

Am primit soluțiuni exacte dela d-nii: Mihail Sârbu, Brăila; M. Hirschenbein, Cămpina; Ilie Rotenberg, Galați; Prof. Dr. Alfred Roth, Sibiu; Heinrich Langhans, Solonț-Moinești.

Am mai primit dela d. Isidor Fain, din Botoșani soluțiuni exacte la problemele No. 101, 102, 105, 106, 107, 108 și 110.

Noutăți

Un turneu internațional de maestri a început la 1 Iulie cor. la Witkowitz (Ceho-Slovacia). La acest turneu participă următorii 14 maestri de șah: Bogoljubow, Euwe, Grünfeld, Hromadka, Dr. Em. Lasker (apără pentru prima oară pe arenă dela înfrângerea din vara anului 1921 în matchul pentru șampionatul lumii câștigat de Capablanca), Pokorny, Reti, Rubinstein, Seleznew, Spielmann, Dr. Tarrasch, Dr. Tartakower, Walter și Wolf. — Păcat că lipsesc următorii corifei: Capablanca, Alechin, Maroczy și Marshall.

Correspondențe

I. F. Botoșani, No. 103: La 1. Na7—b6? b4—b3! No. 104: La 1. Ta7—b7? b6—b5! No. 109: La 1. Da3—a6! Rf5×g6; 2. Dg6—f1, h7—h6!

Cititorilor din Brăila cari trim cer să le comunice poziția problemei *Un mat ascuns* sunt rugați să se adreseze autorului d. S. Rosenfeld, Str. Smărdan 23 et. II. București.

PAUL I. NEGREANU

propunere ce-mi faceți de a vă trimite din când în când câte ceva.

Vă mărturisesc că de când sunt în străinătate puțin m'am ocupat cu ceva afară din studiile mele.

Vă voi trimite însă din micile mele compuneri de altă dată, și din când în când și articole de literatură.

Începând dar chiar de pe acum, vă alătură câteva buchetele, pe care le veți publica, dacă le veți crede demne de a fi figură alături cu incantatoarele D-voastră poezii, și acele celorlalți Domni colaboartori.

Drept să vă spun, ingenioasă și, după mine prea severă critică a d-lui Maiorescu, m'a făcut să privesc cu un ochiu de compătimire, versurile ce făceam odată. Dar vina nu e a mea.

Pe când le scriam, cu 3, 4 sau 5 ani în urmă, d. Maiorescu nu declarase încă resbel înversunat diminutivelor limbii noastre; și eu, neavând alți călăuzi decât pe iubiiții noștri Alexandri, Bolintineanu, Negruzți, etc., era natural să nu știu totdeauna vîdeea bunul și frumosul; sau să-l văd unde nu era!

Dacă acum aș mai putea face versuri, desigur că aș să și cu cartea d-lui Maiorescu sub ochi, spre a nu mă face culpabil de lăse-frumuseță și bun gust.

Respectuoasele mele salutări lui C. C. Costachi, precum și d-lui Leon Negruzți.

Salutându-vă cu sinceritate și recunoștință, vă rog să primiți afectuoase străngeri de mână, dela

Servul și amicul d-voastră

S. G. VARGOLICI

P. S. — Cât pentru tipărirea numelui meu, dacă veți publica buchețele ce vă trimit, aceasta o las la voiața d-voastră cu toate că mai mult aș vroi să fie anonime.

***

NOTĂ. — După acestea urmează trei poezii: „Meditație”, „La un luceafăr”; și „Romantă” cu data de 1884. — Poezia „La un luceafăr” a fost publicată în primul an al „Convorbirilor”; celelalte două au rămas inedite.

G. G.

